

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Aleše Nezdařila a JUDr. Ladislavy Mentbergerové ve věci žalobkyně: **Ing. L. B.**, nar. xxx, bytem Xxx Xxx, Xxx, Xxx, zastoupena Mgr. Ludovítem Pavelou, advokátem, Praha 1, Konviktská 291/24, proti žalovanému: **Exxx s.r.o.**, IČ: xxx, se sídlem xxx, xxx, zastoupen Mgr. Tomášem Rašovským, advokátem, Brno, Kotlářská 989/51a, **o neplatnost výpovědi z pracovního poměru**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. března 2013, č.j. 23 C 144/2011 - 43,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně **se z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem vyhověl soud I. stupně návrhu žalobkyně a určil, že výpověď z pracovního poměru, kterou dal žalovaný žalobkyni dne 27. 6. 2011, je neplatná. Současně žalovanému uložil povinnost, aby žalobkyni na náhradě nákladů řízení zaplatil částku 21.472,39,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně byla u žalovaného v hlavním pracovním poměru na základě pracovní smlouvy ze dne 7. 11. 2005. Působila zde ve funkci výkonné manažerky. Dne 27. 6. 2011 jí zaměstnavatel doručil výpověď z pracovního poměru podle § 52 písm. g) zákoníku práce s odůvodněním, že měla jednat v rozporu se zájmy žalovaného a tím porušila povinnosti vyplývající z ust. § 301 a § 304 zákoníku práce a dále žalobkyni vytkl, že se měla opakovaně dopustit neoprávněných výběrů hotovosti z pokladny žalovaného (ve dnech 13. 5. 2010, 23. 6. 2010 a dne 22. 7. 2010). Dne 4. 8. 2011 sdělila žalobkyně žalovanému, že na dalším zaměstnání trvá. Dne 12. 10. 2011 uplatnila u Obvodního soudu pro Prahu 1 návrh na určení neplatnosti výpovědi.

Soud I. stupně ve věci dále zjistil, že žalobkyně po dobu své mateřské dovolené založila a provozovala salon Xxx, kde nabízela masérské a rekondiční služby. V tomto salonu „poskytovala externí služby“ také bývalá zaměstnankyně žalovaného J. C.. Podle názoru soudu I. stupně se však v případě salonu Xxx nejednalo o stejný předmět činnosti jako u žalovaného, neboť z výpisu z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že žalovaný má v předmětu podnikání uvedeno pouze zubní lékařství. Podle závěru soudu I. stupně žalovaný neprokázal své tvrzení o tom, že se měla žalobkyně dopustit konkurenční činnosti tím, že provozovala shora uvedený salon. V případě prvního skutku proto soud I. stupně uzavřel, že žalobkyně nejednala v rozporu se zájmy žalovaného. Za takové jednání není možno

považovat ani tu okolnost, že u žalobkyně pracovala J. C.. Jmenovaná zaměstnankyně žalovaného totiž pro žalobkyni pracovala pouze externě, a navíc v době, když už nebyla v pracovním poměru u žalovaného.

Pokud jde o žalovaným tvrzené neoprávněné výběry finanční hotovosti, soud I. stupně uzavřel, že ve vztahu k tomuto skutku již uplynula prekluzivní lhůta podle ust. § 58 zákoníku práce. Soud I. stupně se v této otázce ztotožnil s námitkou žalobkyně, která poukázala na okolnost, že výběry z pokladny byly provedeny v měsíci květnu, červnu a červenci 2010, tedy „více jak rok předtím, než byla žalobkyni dána výpověď.“

Na podkladě těchto zjištění soud I. stupně shledal, že se žalobkyně nedopustila hrubého porušení pracovní kázně a nejsou tak splněny podmínky výpovědi podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Žalobě proto vyhověl a určil, že výpověď z pracovního poměru, kterou dal žalovaný žalobkyni dne 27. 6. 2011, je neplatná.

Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud I. stupně ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. s tím, že plně úspěšně žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, jejíž výši stanovil podle vyhl.č. 484/2000 Sb.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání. Soudu I. stupně vytkl, že neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem a jím označeným důkazům. Žalovaný zejména zdůraznil, že se soud I. stupně nevypořádal se zjištěním ze živnostenského rejstříku, podle něhož měl žalovaný v rozhodné době i živnostenské oprávnění, vydané přímo na masérské, rekondiční a regenerační služby. Podnikal tedy ve stejném oboru, ve kterém nabízel služby salon Xxx.

Odvolatel označil za nesprávné rovněž zjištění soudu I. stupně, které se týkalo J. C.. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že uvedená osoba u něj po dlouhou dobu působila jako odpovědný zástupce pro masérské a regenerační služby. Žalovaný dovedl, že žalobkyně tím, že provozovala salon Xxx, porušila též vnitřní směrnici zaměstnavatele, kterou navíc jako výkonná manažerka firmy sama podepsala.

Odvolatel nesouhlasil ani s právním závěrem soudu I. stupně, že v případě druhého skutku uvedeného ve výpovědi (neoprávněné výběry hotovosti), již uplynula prekluzivní lhůta podle § 58 zák. práce. V této souvislosti zdůraznil, že na výběry peněz z pokladny, které žalobkyně učinila v průběhu května a června 2010, se přišlo až při zpracování účetní závěrky za uplynulý kalendářní rok, které se provádělo v červnu roku 2011. Bezprostředně poté (27. 6. 2011) byla žalobkyni za toto jednání dána výpověď z pracovního poměru.

Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobkyně se ve vyjádření k odvolání ztotožnila se závěry soudu I. stupně. Připustila, že žalovaný mohl mít oprávnění k provozování živnosti v oboru masérské a regenerační služby, zdůraznila však, že tuto činnost žalovaný v rozhodné době neprovozoval a dodnes neprovozuje. Poukázala rovněž na okolnost, že v obchodním rejstříku nebyl takový předmět činnosti u společnosti EXXX s.r.o. nikdy zanesen.

Žalobkyně ve vyjádření setrvala i na stanovisku, že výpovědní důvod spočívající v údajných neoprávněných výběrech hotovosti z pokladny, byl žalovaným uplatněn až po uplynutí subjektivní i objektivní lhůty, upravené v § 58 odst. 1 zákoníku práce.

Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. správnost rozsudku soudu I. stupně, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k závěru, že zatím nejsou dány podmínky ani pro potvrzení ani pro změnu napadeného rozhodnutí.

Především je třeba uvést, že rozhodnutí soudu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Předmětem řízení ve sporné věci je neplatnost výpovědi z pracovního poměru, kterou dal žalovaný žalobkyni podle § 52 písm. g) zákoníku práce. Soud I. stupně o platnosti tohoto právního úkonu zaměstnavatele rozhodoval, aniž by se zabýval otázkou, jakým způsobem pracovní poměr mezi účastníky vznikl a zda v rozhodné době vůbec trval. Žalobkyně k žalobnímu tvrzení o vzniku pracovněprávního vztahu předložila pouze nepodepsaný návrh pracovní smlouvy ze dne 7. 11. 2005. Podle tohoto návrhu se mělo jednat o pracovní poměr sjednaný na dobu určitou do 7. 5. 2006. Návrh pracovní smlouvy soud I. stupně četl k důkazu celkem dvakrát - při jednání dne 25. 1. 2013 a znovu dne 4. 3. 2013. Přesto žalobkyni nepoučil a nevyzval k doplnění tvrzení ohledně akceptace tohoto návrhu smlouvy, ani k doplnění tvrzení o tom, za jakých okolností se pracovní poměr uzavřený na dobu určitou změnil na pracovní poměr na dobu neurčitou. Jedná se o okolnosti, jejichž zjištění je rozhodné pro posouzení skutkového stavu věci a nemůže být nahrazeno pouhým prohlášením žalované u jednání dne 4. 3. 2013, že žalobkyně „měla uzavřenou pracovní smlouvu tak jak výše bylo citováno“.

Soud I. stupně se nezabýval ani dalším tvrzením žalobkyně, podle něhož jí výpověď z pracovního poměru měla být doručena v době, kdy se nacházela na mateřské dovolené. V této souvislosti již žalobkyně netvrdila nic podrobnějšího a soudu nepředložila žádné důkazy. Není tedy zřejmé, od kdy žalobkyně mateřskou dovolenou čerpala a zda jí výpověď z pracovního poměru byla doručena po nástupu na mateřskou dovolenou či v době rodičovské dovolené. Jedná se přitom o otázku rozhodnou pro posouzení možného zákazu výpovědi zaměstnavatelem ve smyslu § 53 písm. d) zák. práce ve znění platném do 31.12.2011 (dále jne zákoník práce – poznámka odvolacího soudu) ve spojení s § 54 písm. b) zák. práce.

V důsledku výše uvedených nedostatků se napadené rozhodnutí soudu I. stupně stalo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozsudku soudu I. stupně tak zakládá vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí soudu ve věci (§ 212a odst. 5 věta druhá o.s.ř.). V přezkoumávané věci je tím založen odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o.s.ř.

Dalším důvodem, který vedl odvolací soud ke zrušení prvostupňového rozhodnutí je okolnost, že soud I. stupně učinil skutkový závěr o absenci podmínek, uvedených v ustanovení § 52 písm. g) zák. práce, aniž by současně provedl úplná zjištění ohledně skutkového děje, který byl žalobkyni vytýkán ve výpovědi.

Žalovaný odůvodnil výpověď z pracovního poměru tím, že žalobkyně jednala v rozporu se zájmy zaměstnavatele, když v průběhu trvání pracovního poměru provozovala salon Xxx, ve kterém zákazníkům poskytovala masérské a rekondiční služby. Současně jí ve

výpovědi vytýkal, že v květnu, červnu a červenci roku 2010 učinit neoprávněné výběry hotovosti z pokladny společnosti.

V případě prvního skutku prvostupňový soud shledal, že se jej žalobkyně nedopustila se odkazem na okolnost, že se zapsaný předmět podnikání žalovaného (zubním lékařství) liší od předmětu činnosti salonu Xxx (masérské a rekondiční služby). Soud I. stupně se však nevypořádal se zjištěním, že žalovaný měl v rozhodné době vystaveno živnostenské oprávnění na masérské, rekondiční a regenerační služby. Nezabýval ani okolnostmi, za kterých u žalobkyně pracovala bývalá zaměstnankyně žalovaného J. C.. Neověřeno tak zůstalo tvrzení žalobkyně, že jmenovaná osoba do salonu Xxx nastoupila až po odchodu od žalovaného. Soud I. stupně nezjišťoval ani tu okolnost, o jaký pracovněprávní vztah mezi žalobkyní a J. C. se vlastně jednalo. V odůvodnění rozhodnutí opakovaně zmíněný pojem „externí spolupráce“ zákoník práce neupravuje.

V důsledku těchto pochybení je minimálně předčasné právní posouzení, které soud I. stupně ve věci učinil ohledně podmínek výpovědi podle ust. § 52 písm. c) zák. práce.

Nesprávné je rovněž právní posouzení, které soud I. stupně učinil v případě druhého skutku, jenž byl důvodem výpovědi žalobkyně z pracovního poměru (neoprávněné výběry hotovosti). Podle § 58 odst. 1 zák. práce pro porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci nebo z důvodu, pro který je možné okamžitě zrušit pracovní poměr, může dát zaměstnavatel zaměstnanci výpověď nebo s ním okamžitě zrušit pracovní poměr pouze do dvou měsíců ode dne, kdy se o důvodu k výpovědi nebo okamžitému zrušení pracovního poměru dověděl, a pro porušení povinností vyplývajících z pracovního poměru v cizině do dvou měsíců po jeho návratu z ciziny, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy důvod k výpovědi nebo okamžitému zrušení pracovního poměru vznikl. Odvolací soud se ztotožňuje s námitkou žalovaného, podle níž subjektivní prekluzivní doba běží v případě údajného skutku žalobkyně až od okamžiku, kdy se zaměstnavatel o výběru hotovosti dozvěděl. Pokud se tak stalo až v červnu 2011, jak tvrdí žalovaný, je zřejmé, že minimálně u posledního výběru hotovosti, k němuž mělo dojít 22.7.2010, je zachována jak subjektivní, tak objektivní propadná lhůta podle výše uvedeného ustanovení zákoníku práce.

Z uvedeného plyne, že soud I. stupně zjistil skutkový stav věci neúplně, přičemž na základě dosud provedených důkazů dospěl k nesprávnému skutkovému závěru a v důsledku toho věc nesprávně hodnotil i po stránce právní. Tím jsou v přezkoumávané věci založeny rovněž odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o.s.ř.

Odvolacímu soudu proto nezbylo, než postupem podle § 219a odst. 1 písm. b) a odst. 2 o.s.ř. napadený rozsudek zrušit a věc mu vrátit podle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. k dalšímu řízení.

V dalším řízení poskytne soud I. stupně žalobkyni nejprve poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. a vyzve ji k doplnění důkazů ohledně tvrzení, kdy byl akceptován návrh pracovní smlouvy ze dne 7. 11. 2005, zda byla mezi účastníky uzavřena ještě další pracovní smlouva či zda se původní pracovní poměr na dobu určitou změnil na dobu neurčitou. Dále ji vyzve k doplnění tvrzení a označení důkazů ohledně okolnosti, kdy nastoupila na mateřskou dovolenou a do kdy ji čerpala. Pokud žalobkyně v řízení prokáže, že pracovněprávní vztah mezi účastníky platně vznikl a v rozhodné době trval, zaměří se soud I. stupně v řízení na otázku, zda výpověď z pracovního poměru nebyla žalobkyni doručena v ochranné době, která je upravena v ustanovení § 53 písm. d) zák. práce, ve spojení s § 54 písm. b) zák. práce.

Teprve za situace, kdy bude ve sporné věci postaveno na jisto, že pracovní poměr mezi účastníky v rozhodné době trval a výpověď nebyla žalobkyni dána v ochranné době, bude se soud I. stupně v řízení dále zabývat podmínkami platnosti výpovědi z pracovního poměru podle § 52 písm. g) zákoníku práce. V souvislosti s prvním skutkem vytýkaným žalobkyni (provozování salonu Xxx), soud zejména doplní důkazní řízení ohledně živnostenského oprávnění žalovaného a zabývat se bude i tím, v jakém vztahu byla J. C. ke společnosti XXX s.r.o., která salon provozovala, kdy s touto obchodní společností J. C. navázala spolupráci a kdy naopak rozvázala pracovní poměr se žalovaným. Za tím účelem se jeví nezbytné navrženou svědkyni vyslechnout.

V případě druhého skutku (výběry hotovosti), soud I. stupně poučí žalovaného podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. a vyzve jej k prokázání tvrzení, že se o výběrech z pokladny dozvěděl až v červnu 2011. Pokud žalovaný ohledně tohoto tvrzení unese důkazní břemeno, bude se prvostupňový soud znovu zabývat otázkou běhu propadné lhůty dle § 58 odst. 1 zák. práce, a to u každého tvrzeného výběru zvlášť. Bude přitom vázán výše uvedeným právním názorem soudu odvolacího (§ 226 odst. 1 o.s.ř.).

V novém rozhodnutí neopomene soud I. stupně rozhodnout též o náhradě nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **l z e** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř.

V Praze dne 15. ledna 2014

Mgr. René Fischer, v.r.
předseda senát

Za správnost vyhotovení:
Kalendová